

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 1491/07
06.11.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Весне Поповић, Мирјане Грубић, Љиљане Ивковић-Јовановић и Михаила Рулића, чланова већа, у парници тужиле АА, коју заступа пуномоћник АБ, адвокат, против тужене Републике Србије - Општинско јавно тужилаштво из Јагодине, коју заступа Републички јавни правобранилац ради поништаја одлуке о престанку радног односа одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Окружног суда у Јагодини Гж. 1. бр. 314/07 од 19.6.2007. године, у седници одржаној 6.11.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Окружног суда у Јагодини Гж.1. бр. 314/07 од 19.6.2007. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Јагодини 2П. 376/05 од 14.3.2007. године поништено је решење Општинског јавног тужиоца у Јагодини А. бр. 140/05 од 14.7.2005. године те је обавезана тужена да тужилу реинтегрише у радни однос.

Тужена је обавезана да тужилу на име накнаде штете због изосталих зарада исплати 87.215,61 динар, са затезном каматом почев од 2.2.2007. године па до исплате и да јој уплати доприносе надлежном фонду ПИО. Тужилу је такође обавезана да тужилу на име трошкова спора исплати 57.600,00 динара.

Наведеном другостепеном пресудом одбијена је као неоснована жалба тужене и првостепена пресуда је потврђена у ставу првом, другом, трећем и петом изреке.

Против правоснажне другостепене пресуде тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу члана 399. ЗПП па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању после извршеног упозорења Општински јавни тужилац је 14.7.2005. године донео решење о престанку радног односа тужилу (стручном сараднику) зато што је извршила кривично дело фалсификовање службене исправе из члана 248. став 1. КЗ РС на раду у тужилаштву. У том решењу (изреци или образложењу) нису наведене повреде радне обавезе. Висина накнаде штете у виду изгубљене зараде није спорна.

На тако утврђено чињенично стање правилно је примењено материјално право када је побијано решење поништено као незаконито.

Нови Закон о раду (исто као и ранији) у члану 179. став 4. садржи правило да послодавац може дати отказ запосленом ако учини кривично дело на раду или у вези са радом (један од девет разлога). Из стилизације цитиране одредбе произилази да само осуђујућа пресуда кривичног суда представља услов за престанак радног односа по вољи послодавца због учињеног кривичног дела (закључак Грађанског одељења Врховног суда од 30.11.2004. године). Ако би кривично дело као отказни разлог квалификовао послодавац или парнични суд била би угрожена претпоставка невиности из члана 6. став 2. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, члан 14. став 2. Међународног пакта о грађанским политичким правима, члан 11. став 1. Универзалне декларације о људским правима и члан 3. Закона о кривичном поступку. С обзиром да правоснажна кривична пресуда образује овај разлог и да она до момента одлуке о радно-правном статусу тужиле не постоји, а имајући у виду да се у радном спору утврђује законитост одлуке послодавца у којој се ни у изреци, а ни у образложењу не наводи други евентуални отказни разлог, то преквалификација отказног разлога није могућа.

Ревидент посебно не оспорава незаконитост отказа, али сматра да тужилу не може (не мора) бити реинтегрисана на оно радно место на коме је радила до момента престанка радног односа. Ови ревизијски наводи су неосновани зато што је по члану 191. став 1. Закона о раду последица незаконитог отказа враћање запосленог на рад. Под „враћањем на рад“, подразумева се враћање на оно радно место -

послове које је запослени обављао до момента незаконитог престанка радног односа, јер се на тај начин отклањају последице незаконитог рада послодавца. У супротном створила би се могућност изигравања права запосленог распоређивањем на радно место које је неповољније (са становишта услова рада или зараде).

На основу члана 405. ЗПП одлучено је као у изреци.

Председник већа - судија

Предраг Трифуновић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

СМ